

KÚRIA

Bfv.III.947/2014/5.szám

A Kúria Budapesten, a 2014. év november hó 24. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A lopás vétsége miatt az I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű és a II. rendű terheltek védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Győri Városi Bíróság B.10/2009/42. számú, illetőleg a Győri Törvényszék 3.Bf.456/2011/16. számú határozatait e terheltek vonatkozásában hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Győri Városi Bíróság a 2011. október 6-án kelt B.10/2009/42. számú ítéletével az I. rendű és a II. rendű terhelteket bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett lopás vétségében [1978. évi IV. törvény - a továbbiakban korábbi Btk. - 316. § (1) bekezdés és (2) bekezdés I. fordulata]. Ezért az I. rendű terheltet 180 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 1.000 forintban állapította meg és úgy rendelkezett, hogy az így kiszabott 180.000 forint pénzbüntetést meg nem fizetése esetén 180

napi fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni. A II. rendű terheltet - mint többszörös visszaesőt - 8 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette.

Az I. és II. rendű terheltek, valamint védőjük fellebbezése alapján eljárva a Győri Törvényszék a 2013. november 11-én kelt és jogerős 3.Bf.456/2011/16. számú végzésével az elsőfokú határozatot mindkét terheltet érintően helybenhagyta azzal, hogy a terheltek a bűncselekményt bűnsegédként követték el, és a II. rendű terhelt a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

Az ügyész felülvizsgálati indítványa nyomán, a II. rendű terhelt vonatkozásában a Kúria a 2014. április 22. napján meghozott Bfv.III.90/2014/6. számú ítéletével a jogerős ítéletet annyiban változtatta meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre való felfüggesztésére és a pártfogó felügyeletre vonatkozó rendelkezését mellőzte, továbbá megállapította, hogy a II. rendű terhelt a szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható.

A jogerős ítéletben megállapított tényállás szerint a II. rendű terheltet a Tatabányai Városi Bíróság a 12.B.517/2000/159. számú, illetve a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2002. január 31-én jogerős 5.Bf.686/2001/6. számú határozataival lopás büntette és más bűncselekmények miatt - mint visszaesőt - 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. E büntetését a terhelt 2008. szeptember 7. napján töltötte ki.

Ezt követően a Debreceni Városi Bíróság a 39.B.1409/2005/21. számú, illetve a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2007. március 27. napján jogerős 2.Bf.547/2006/6. számú határozataival lopás büntette és más bűncselekmények miatt 1 év 2 hónapi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A terhelt e büntetését 2009. november 7. napján töltötte ki.

Az I. és II. rendű terhelt - az ismeretlenül maradt társukkal együtt - 2007. december 27. napján 12 és 13 óra közötti időben a sértett lakásánál megjelentek, és közülük ketten a lakásba takarítás ürügyén bekéredztek. Míg a sértett a fürdőszobában vizet engedett nekik, őt szóval tartották, az addig a lakáson kívül maradt társuk a be nem zárt ajtón át a lakásba bejutott, és az egyik szobában lévő szekrényből jogtalanul eltulajdonított különböző ékszereket, 14 tábla csokoládét és 25 ezer forint készpénzt. A lopással összesen legalább 138.420 forint kár keletkezett, amely nem térült meg.

A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen az I. és II. rendű

terheltek védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

Ennek indokai szerint az alapügyben a bíróságok törvényes vád hiányában jártak el, indokolási kötelezettségüknek nem tettek eleget, továbbá az elsőfokú ítélet rendelkező része az indokolással teljes mértékben ellentétes.

Az eljárás során több fényképtabló került felhasználásra, mert a nyomozati iratok között elfekvő példányon a II. rendű terhelt neve be van karikázva, a védő részére kiadott másolaton viszont az nem látszik. Nem került tisztázásra, hogy az eljárás során melyik fényképtablót használták, ki és mikor karikázta be a II. rendű terhelt nevét, és az ekként alkalmas volt-e a felismerő tanúk befolyásolására. A védő álláspontja szerint pusztán ennek felmerülése is kizárta volna a felismertetés eredményének bizonyítékként való értékelését, így annak felhasználása a Be. 78. § (4) bekezdését is sérti.

Ugyanúgy kétséges Sz. Gy.-né tanú későbbi felismerése is, mert ő korábban az elkövetőt a II. rendű terhelttől alapvetően eltérő személyleírással jelölte meg. Á. M.-né tanú elmondása szerint a bekarikázott személyt ismerte fel, de itt sem derül ki, hogy a bekarikázást ki és mikor - a felismerés előtt vagy után - végezte el. E körülményeket a bíróság sem tisztázta. A felismertetésre bemutatások nem garantálták a befolyástól való mentességet, többszöri megismétlésük alkalmatlanná tette azokat eljárási céljaik elérésére. Ezt csak a valóság eltorzításával lehetett feloldani, ezért ellentétes az indokolás az ítélet rendelkező részével.

A védői álláspont szerint orvosi szakkérdésben foglalt állást a bíróság akkor, amikor köztudomású tényre hivatkozással oldotta fel az ellentétet a sértett megállapított memóriazavarai és a sértettre vonatkozó felismerésének elfogadása között. Szakértői véleményre lett volna szükség annak kapcsán is, hogy a tanú - állapota folytán - egyáltalán tanúként meghallgatható volt-e.

Tévedett továbbá a bíróság, amikor annak ellenére fogadta el a sértett vallomását, hogy korábban nem ismerte fel a terheltet, és ennek alátámasztásául Á. M.-né tanú - a korábban írtak szerint ugyancsak kétséges - vallomására hivatkozott.

A másodfokú bíróság ugyancsak tévedett, amikor a védő kérése ellenére nem tűzött ki tárgyalást, és annak indokát sem adta. Megalapozatlan tényálláshoz egyébként sincs kötve a másodfokú bíróság, így - észlelve az ún. "abszolút eljárási szabálysértéseket" is - az elsőfokú ítéletet hatályon kívül kellett volna helyeznie, de a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján felmentő ítéletet kellett volna hoznia.

Ezt követően részletesen kifejtette, milyen ellentmondásokat lát az elfogadott tanúvallomásokban.

Álláspontját abban összegezte, miszerint az elsőfokú bíróság indokolása a rendelkező résszel ellentétes, iratellenes, megkérdőjelezhető bizonyítékokból helytelen logikai következtetésekkel újabb helytelen következtetésekre jut, indokolási kötelezettségének nem tesz eleget, hibás minősítéssel állapít meg bűnösséget. A tényállást kellően nem derítette fel, az ellentétes előadásokat, tényeket egymással kellően nem vetette össze, az ellentmondásokat nem tisztázta, és az így tévesen megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

Kitért még arra, hogy a II. rendű terhelt többszörös visszaesői minőségét tévesen állapította meg a bíróság, a kiszabott büntetés pedig a 7 éves időmúláshoz, a bűnsegédi elkövetői alakzathoz és az I. rendű terhelt büntetéséhez képest is aránytalan.

Mindezekre figyelemmel végül az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta azzal, hogy a Kúria a törvénysértő minősítésre és büntetésre tekintettel a visszaesői minőségről döntsön.

A Legfőbb Ügyészség a BF.1159/2014. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalanak tartotta. Álláspontja szerint a védő csupán idézte a törvényes vád fogalmára vonatkozó főbb rendelkezéseket, azonban tartalmi kifogásokat nem fogalmazott meg azzal szemben. Az indokolási kötelezettség megsértése kapcsán is kizárólag a tényállás megalapozottságát és a bíróság bizonyíték-értékelő tevékenységét támadta. A tanúvallomások értékelésének mikéntje nem képezheti felülvizsgálat tárgyát, részleges emlékezhátrány pedig nem tesz elmeorvos-szakértői vizsgálatot szükségessé.

A bíróság megindokolta, hogy mely bizonyítékokat fogadta el a tényállás alapjául a terhelt tagadásával szemben. A bűnösségre vont következtetés megfelel a logika szabályainak, az erre vonatkozó rendelkezés és az indokolás között eltérés nincs.

Téves jogi álláspont alapján, a Kúria Bfv.III.90/2014/6. számú végzésében írtakkal szemben sérelmezi ismételten a védő a II. rendű terhelt többszörös visszaesői minőségének megállapítását is; mindazonáltal az egyébként sem vezethetne eredményre. A visszaesői minőség téves megállapítására alapítva ugyanis csak akkor lenne megengedett felülvizsgálat kezdeményezése, ha ez az anyagi jogszabálysértés egyúttal törvénysértő büntetés kiszabásához is vezetett volna, a büntetés pedig csak akkor törvénysértő, ha a büntető törvény valamely mérlegelést nem tűző rendelkezésébe

ütközik. Ilyet azonban a felülvizsgálati indítvány sem jelölt meg.

Ezért az ügyész mindkét terhelt vonatkozásában a megtámadott határozatok hatályában való fenntartására tett indítványt.

A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdése szerint tanácsülésen, és a Be. 423. § (1), (2), (4) és (5) bekezdéseiben meghatározott terjedelemben bírálta el. Ennek alapján megállapította, hogy a terheltek védőjének felülvizsgálati indítványa nem alapos.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely kizárólag a Be. 416. §-ának (1) bekezdés a)-g) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

Ehhez képest a felülvizsgálati indítványban megjelölt törvényes vád hiánya a Be. 373. § (1) bekezdés I/c) pontja szerinti felülvizsgálati ok. Az indokolási kötelezettség megsértése - amennyiben az az ítéletet felülbírálatra alkalmatlanná teszi - a Be. 373. § (1) bekezdés III/a) pontján, a rendelkező rész és az indokolás teljes mértékben való ellentétes volta pedig a hivatkozott törvényhely III/b) pontján keresztül a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja szerinti felülvizsgálati ok.

Jelen esetben azonban a felülvizsgálati indítvány kizárólag felhívja ezen okokat, valamint idézte a törvényes vádra és az indokolási kötelezettségre vonatkozó szabályozást, részletes indokolása ugyanakkor nem áll összefüggésben a hivatkozott jogintézményekkel. Az indokolás és a rendelkező rész ellentétes volta kapcsán ugyancsak kizárólag a mérlegelés és az indokolás hiányosságára vonatkozó érveket tartalmazott az indítvány.

A Be. 2. § (2) bekezdése szerint törvényes a vád, ha a vádemelésre jogosult a bírósághoz intézett indítványában meghatározott személy pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi.

A vád törvényes volta kapcsán tehát kizárólag a vádlói legitimáció, valamint a vádiratban foglaltak alanyi és tárgyi meghatározottsága vizsgálendő. Ez pedig nem függ össze sem a vád megalapozottságával, sem az alapjául szolgáló bizonyítékok beszerzésének törvényességével.

A törvényes vád fogalmi ismérveivel kapcsolatban nyilvánvaló, hogy a vádiratban a közvádas bűncselekmény miatt vádemelésre jogosult ügyész a vádban megnevezett két terheltnek, az elkövetési ideje és helye szerint pontosan meghatározott, és ugyanígy körülírt magatartása miatt kezdeményezte bírósági eljárás lefolytatását.

Mindezzel ellentétes tény, körülményt a felülvizsgálati indítvány maga sem állított.

Ugyanakkor nem áll a vád törvényességével összefüggésben, és más jogcímen sem képezheti felülvizsgálat tárgyát, hogy az ügyben a tanúvallomások és a felismertetések eredményeinek beszerzésére törvényesen került-e sor. Az erre vonatkozó eljárási szabály, a Be. 78. § (4) bekezdésének megsértése nem szerepel a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontjában felhívott, Be. 373. § (1) bekezdés I/b) és I/c), illetve II.-IV. pontjában foglalt, felülvizsgálati eljárást megalapozó eljárási szabálysértések között sem.

Ugyancsak nem lehet felülvizsgálat tárgya az, hogy e bizonyítékok milyen bizonyító erővel bírnak, felmerül-e azokkal kapcsolatban bármilyen olyan körülmény vagy összefüggés, amely azok eltérő értékelését, vagy pedig velük szemben más bizonyíték elfogadását tette volna logikussá, indokolttá.

Az első fokon eljáró bíróság megindokolta, hogy a tényállást milyen bizonyítékokra alapította, és azokat miért találta hitelt érdemlőnek. A másodfokú bíróság pedig a Be. 370. § (3) bekezdésében irtaknak megfelelően kifejtette, hogy a felmentést célzó fellebbezéseknek miért nem adott helyt, és indokát adta az elsőfokú ítéletet – ténylegesen – részben megváltoztató rendelkezéseinek is. Ehhez képest fel sem merülhet az indokolási kötelezettségnek – különösen nem az ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó, teljes, az ítéletek felülbírálatát lehetetlenítő – elmulasztása. A védő által elsődlegesen kifogásolt, a bizonyítékok értékelése körében levont következtetések helyessége, az értékelés eredménye viszont kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálati eljárásban meg nem engedett támadása (BH 2013.10.).

Az elsőfokú ítélet rendelkező része szerint a bíróság bűnösnek mondta ki mindkét terheltet lopás vétségében, és ezért velük szemben büntetést szabott ki. Az indokolás pedig ennek megfelelő tényállást, az azt alátámasztó bizonyítékok elfogadását indokoló mérlegelést, a terheltek bűnösségének megállapítását, valamint a cselekmény minősítésének, a büntetés kiszabásának és egyéb rendelkezéseinek a jogi indokolását tartalmazza. Így a rendelkező rész és az indokolás között nem csupán a Be. 373. § (1) bekezdés III/b) pontjában előírt – ekként a felülvizsgálati eljáráshoz is szükséges – teljes mértékű ellentét nem feszül, de még annak kisebb foka sem állapítható meg.

A Kúria rámutat: a Be. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati eljárásban a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó. A felülvizsgálati indítványban a jogerős határozat által megállapított tényállás nem támadható. Mindez oly

módon sem kerülhető meg, hogy a felülvizsgálati indítvány alapjaként a törvényben előírt okok kerülnek megjelölésre és idézésre; az indítvány ténylegesen azonban - mind eljárási okokból, mind tartalmilag - kizárólag a bizonyítékok értékelését vitatja, ezen keresztül támadva a tényállás és a bűnösség megállapítását, érdemben pedig a bizonyítékok átértékelését és eltérő tényállás megállapítását célozza. Erre azonban a felülvizsgálati eljárásban nem kerülhet sor. A bizonyítékok eltérő értékelésén keresztül eltérő tényállás megállapításának lehetővé tétele végett felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésének és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való utasításának nincs helye.

A felülvizsgálati indítványban a II. rendű terhelt többszörös visszaesői minősége, illetve a vele szemben kiszabott büntetés vonatkozásában kifejtettek kapcsán a Kúria fenntartja mindenben a Bfv.III.90/2014/6. számú végzésében foglaltakat. Eszerint:

A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjában írt felülvizsgálati ok, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, a büntetőjog más szabályának megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki, vagy törvénysértő intézkedést alkalmaztak, illetve a büntetés végrehajtását a Btk. 86. § (1) bekezdésében foglalt kizáró ok ellenére függesztették fel.

Önmagában a kiszabott büntetés csak akkor tekinthető törvénysértőnek, ha annak neve vagy mértéke a Btk. valamely mérlegelést nem tűrő rendelkezésébe ütközik, így a bűncselekmény helyes minősítéséhez kapcsolódó büntetési tételkeret megsértésével kiszabott, avagy az irányadó büntetési tételkereten belüli ugyan, de az anyagi jogszabálysértés kiküszöbölése mellett tartamában eltúlzottan súlyos vagy eltúlzottan enyhe.

A törvény azonban szabadságvesztés alkalmazását lopás vétsége esetén lehetővé teszi. Ennek a törvényi minimumhoz közelebb eső tartama egyébként akkor sem lenne eltúlzott, ha a terhelt nem többszörös, hanem csak különös visszaesőnek minősülne. A büntetés végrehajtásának felfüggesztése pedig - amint azt a Kúria korábbi végzésében már kimondta - ettől független ok alapján, a törvény által kifejezetten kizárt.

Ezért felülvizsgálatot az sem alapozna meg, ha az eljáró bíróságok tévesen minősítették volna a terheltet többszörös visszaesőnek. Ugyanakkor jelen esetben e rendelkezés nem téves.

A korábbi Btk. 137. § 16. pontja szerint (egyébként megegyezően a hatályos szabályozással) többszörös visszaeső az, akit a szándékos bűncselekmény elkövetését megelőzően visszaesőként végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és az utolsó büntetés kitöltésétől vagy

végrehajthatóságának megszűnésétől a szabadságvesztéssel fenyegetett újabb bűncselekménye elkövetéséig három év nem telt el.

A terheltet a jelen ügyben terhére rótt cselekmény elkövetését megelőzően a Debreceni Városi Bíróság különös visszaesőként szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte. Az e határozat jogerőre emelkedése és a büntetés kitöltésétől számított három év letelte közötti időszakban - azaz 2007. március 27. és 2012. november 6. napja között - követte el a terhelt a jelen ügyben elbírált újabb, szabadságvesztéssel fenyegetett szándékos bűncselekményt.

Ezzel a többszörös visszaesői minőség megállapításának valamennyi törvényi feltétele maradéktalanul megvalósult, mégpedig függetlenül attól, hogy az ezt megelőző Tatabányai Városi Bíróság 12.B.517/2000/159. számú ítéletében a terhelt visszaesői minősége helyesen került-e megállapításra, vagy sem. Ez utóbbi elítélésnek az alapja ugyanis az erkölcsi bizonyítványából nem derül ki; és ellene szól az is, hogy a Debreceni Városi Bíróság is csak különös visszaesőként mondta ki bűnösnek a terheltet. Ugyanis amennyiben a Tatabányai Városi Bíróság ítéletében már visszaeső lett volna a terhelt, úgy a Debreceni Városi Bíróság ítéletében már többszörös visszaesőként kellett volna szerepelnie.

Az azonban nem vitatható, hogy a Debreceni Városi Bíróság ítéletében a II. rendű terhelt legalább „különös visszaesői” minősége helyesen került megállapításra. Az abban elbírált cselekményt a terhelt 2005. március 8-án követte el, míg a Tatabányai Városi Bíróság 2002. január 31. napján jogerőre emelkedett ítéletével kiszabott büntetését csak 2008. szeptember 7-én töltötte ki.

Mindezek alapján önmagában a Tatabányai Városi Bíróság 12.B.517/2000/159. és a Debreceni Városi Bíróság 39.B.1409/2005/21. számú ítéleteit alapul véve is a II. rendű terhelt többszörös visszaesői minőségének megállapítása helytálló.

A felülvizsgálati indítványnak a cselekmény téves minősítésre való utalásai értelmezhetetlenek. Az indítvány nem jelölte meg, hogy az irányadó tényálláshoz képest a lopás mely törvényi tényállási elemei nem valósultak meg, illetve mi lenne az álláspontja szerint helyes minősítés.

A büntetés mértéke pedig önmagában - törvényes minősítés mellett és más anyagi jogszabálysértés hiányában - ugyancsak nem felülvizsgálati ok.

Mindezekre figyelemmel a Kúria - miután nem észlelt olyan egyéb eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. §-

ának (5) bekezdése alapján hivatalból köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, s a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A Kúria bár a felülvizsgálati eljárás tárgyát ez nem képezheti, mégis megjegyzi, miszerint az ügyben eljáró másodfokú bíróság tévedett, amikor ügydöntő határozatát végzés formájában hozta meg annak ellenére, hogy - az elsőfokú ítélettel szemben - mindkét terhelt vonatkozásában úgy rendelkezett, hogy a terheltek a bűncselekményt bűnsegédként követték el, és a II. rendű terhelt a próbaidő alatt pártfogó felügyelet alatt áll.

A Be. 370. § (2) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása esetén ítélettel, egyébként végzéssel határoz.

A Be. 371. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja, ha a fellebbezés alaptalan, illetőleg egyébként az ítéletet nem kell hatályon kívül helyezni, vagy nem kell, illetőleg - a súlyosítási tilalom vagy a (2) bekezdés rendelkezése folytán - nem lehet megváltoztatni.

A Be. 372. § (1) bekezdése szerint, ha az elsőfokú bíróság jogszabályt helytelenül alkalmazott és az ítéletét nem kell hatályon kívül helyezni, a másodfokú bíróság az ítéletet megváltoztatja és a törvénynek megfelelő határozatot hoz.

Jelen esetben az elsőfokú bíróság jogszabályt helytelenül alkalmazott, amikor a terheltek elkövetői alakzatát a korábbi Btk. 21. § (2) bekezdésével szemben tévesen határozta meg, valamint a korábbi Btk. 82. § (1) bekezdés második mondat második fordulataiban, és a korábbi Btk. 89. § (6) bekezdés második mondatában írt szabályozást megsértve nem rendelkezett a II. rendű terhelt pártfogó felügyeletéről.

Ehhez képest járt el tévesen a másodfokú bíróság, amikor a helytelen jogszabály-alkalmazást korrigálva az elsőfokú ítéletet nem változtatta meg a Be. 372. § (1) bekezdésének megfelelően, és határozatát nem a Be. 370. § (2) bekezdése szerinti ítéletnek nevezte meg.

Az elsőfokú ítéletnek a másodfokú bíróság általi, a Be. 371. § (1) bekezdése szerinti helybenhagyása esetén a végzés keretein belül - a másodfokú bíróság önálló rendelkezéseit (a másodfokú eljárásra vonatkozó beszámítás, bűnügyi költségről való rendelkezés stb.) ide nem értve - csak a Be. 261. § (1) bekezdése szerint végrehajtható helyesbítés - így nyilvánvaló név- vagy számelírás, számítási hiba vagy más hasonló elírás kijavítása - végezhető el.

A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4)

bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdésének b) pontja zárja ki.

A Be. 418. §-ának (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 416. § (1) bekezdésének e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. §-ának (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2014. november 24.

Dr. Belegi József s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k.
előadó bíró, Dr. Márki Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő
MV